

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 246/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a.s.**, Hodžova 11, Žilina, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/34/2021 z 29. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí jej dovolania v pracovnom spore.

II.

2. Okresný súd rozsudkom uložil sťažovateľke (zamestnávateľovi) zaplatiť žalobkyni (zamestnankyni) odmenu 9 495 eur. Nárok posúdil podľa § 23b ods. 1 písm. c) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako motivačnú zložku odmeny, ktorá tvorí pohyblivú zložku celkovej odmeny a ktorej výška závisí od plnenia dosahovaných výsledkov dlhodobej obchodnej stratégie. Súd považoval za preukázané, že žalobkyňa splnila kritériá podľa internej smernice o odmeňovaní, keď nad rámec pracovných povinností vykonávala práce pri predaji jeho akcií. Nebolo sporné, že rozhodnutie o odmene podpísal predseda a člen predstavenstva predchodcu sťažovateľky, čo zodpovedá § 9 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého v pracovnoprávných vzťahoch právne úkony za zamestnávateľa – právnickú osobu robí štatutárny orgán. Podľa § 10 ods. 2 Zákonníka práce úkon zamestnávateľa nezaväzuje, ak štatutárny orgán prekročil oprávnenie a zamestnanec o tom vedel alebo musel vedieť. Keďže žalobkyňa nebola členkou riadiacich orgánov

ani sa nezúčastnila rozhodovania o odmene, nemusela poznať interné predpisy o riadení ani sa zaoberať prípadným prekročením oprávnení predstavenstva. To vylučuje nedobromyseľnosť žalobkyne a rozpor nároku s dobrými mravmi. Preto považoval súd za nedôvodné aj námietky sťažovateľky o nedostatkoch formálneho spôsobu prijatia rozhodnutia o odmene.

3. Proti tomu podala sťažovateľka odvolanie. Namietala nesprávne skutkové zistenia a nedostatok odôvodnenia rozsudku. Okresný súd sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľky o rozpore nároku so zákonom o bankách, keďže nespadá pod žiadnu z taxatívne vymedzených odmien. Ak predstavenstvo rozhodlo o odmene, ktorú zákon o bankách nepredpokladá, tak prekročilo svoje oprávnenie, o čom žalobkyňa musela vedieť, keďže sa v pracovnej zmluve zaviazala vykonávať svoju prácu v súlade s právnym poriadkom. Žalobkyňa musela vedieť, že rozhodnutie je v rozpore s internými smernicami, keď ho neschválila dozorná rada a rozhodnutia v procese odmeňovania boli v rozpore s rokovacím poriadkom predstavenstva, a vykonávala nadprácu nie pre zamestnávateľa, ale akcionára. To vylučuje jej dobromyseľnosť a potvrdzuje konanie v rozpore s dobrými mravmi. Sťažovateľka namietala nesprávnosť právneho záveru okresného súdu, že odmena nie je v rozpore so zákonom o bankách. Totožne ako okresný súd opakuje, že mzda zamestnanca sa môže skladať zo základnej a pohyblivej zložky. Zdôrazňuje, že od tejto kogentnej verejnej právnej úpravy sa nemožno odkloniť zmluvne ani jednostranným úkonom predstavenstva. Poukazuje na to, že v pracovnej zmluve bola dohodnutá len základná zložka mzdy, medzi ktorú odmena nepatrí, a nie aj pohyblivá zložka. Podľa sťažovateľky odmena nemala ani atribút pohyblivej zložky mzdy podľa § 23b ods. 1 zákona o bankách.

4. Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu. Konštatoval, že aj prípadné nedostatky v činnosti predstavenstva sťažovateľky, ktoré konalo podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce, nemôžu byť na ťarchu zamestnanca, ktorý pri obvyklej miere opatrnosti nemá dôvod posudzovať súlad úkonov predstavenstva so zákonmi a internými smernicami. K námietke o vedomosti žalobkyne o prekročení oprávnenia predstavenstva a konaní v rozpore s dobrými mravmi uviedol, že bolo nesporné, že žalobkyňa nebola členkou predstavenstva a ani sa nezúčastňovala rokovaní o odmenách. K námietke nedostatku odôvodnenia krajský súd uviedol, že z jeho odôvodnenia v spojení s odôvodnením okresného súdu je zrejmé, že sťažovateľka nepreukázala nedobromyseľnosť žalobkyne či konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď ani len neoznačila konkrétne skutkové okolnosti potvrdzujúce účasť žalobkyne na rokovaní o odmene. K námietkam o rozpore nároku so zákonom o bankách uviedol, že sťažovateľka podrobnejšie nerozporovala posúdenie nároku podľa § 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách. K tomu dodal, že pracovnú zmluvu v časti pohyblivej zložky mzdy možno uzatvoriť aj konkludentne.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP vyvodila z toho, že krajský súd nereagoval na odvolacie námietky o nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení, keď sa nevyjadril k námietke o rozpore nároku so zákonom o bankách. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP odôvodnila tým, že krajský súd nesprávne vyriešil tri v dovolacej praxi nevyriešené právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo jeho rozhodnutie. Prvou a druhou sa pýtala, či zamestnávateľ voči zamestnancovi zaväzuje právny úkon štatutárneho orgánu v rozpore s internými smernicami a verejnoprávnymi predpismi vzťahujúcimi sa na výkon práce zamestnanca. Poukazujúc na jednotlivé informácie, o ktorých podľa sťažovateľky mala mať žalobkyňa pri doručení rozhodnutia o odmene vedomosť a pri zachovaní základnej starostlivosti si musela byť

vedomá prekročenia oprávnenia štatutárneho orgánu. Poukazuje na to, že odmeňovanie zamestnancov podľa zákona o bankách je verejnoprávnou úpravou neprípúšťajúcou odklon na zmluvnom základe. Ak banka odmení zamestnanca odmenou, ktorú zákon o bankách nepredpokladá, je tento úkon pre rozpor so zákonom neplatný. Treťou sa pýtala, či môže zamestnávateľ jednostranne konkludentne zmeniť pracovnú zmluvu tak, že zamestnancovi vznikne nárok na zložku mzdy neupravenú v zákone o bankách, v pracovnej zmluve a interných predpisoch.

6. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom dovolanie sťažovateľky ako nedôvodné zamietol. K vade zmätočnosti uviedol, že krajský súd dostatočne reagoval na odvoláciu námietku o rozpore nároku so zákonom o bankách, keď uviedol, že sťažovateľka osobitnejšie nerozporovala záver okresného súdu o právnom základe odmeny v § 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách. K tomu krajský súd dodal, že aj prípadné nedostatky v činnosti predstavenstva nemôžu byť na ťarchu žalobkyne. Po vyriešení prvej a druhej dovolacej otázky najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd vec správne právne posúdil, keď rozhodnutie o odmene zaväzuje sťažovateľku, aj keby bolo v rozpore s pravidlami odmeňovania podľa zákona o bankách či internými pravidlami. Tretiu otázku vyhodnotil ako akademickú, keďže od jej vyriešenia nezáviseli rozhodnutia súdov. Podstatou sporu nebola otázka, či možno konkludentne zmeniť pracovnú zmluvu, ale či môže zamestnávateľ jednostranne priznať zamestnancovi odmenu, ktorý ju konkludentne akceptuje.

7. Najvyšší súd k prvým dvom dovolacím otázkam uviedol, že medzičasom už totožné otázky vyriešil v rozhodnutí o dovolaní sťažovateľky sp. zn. 1Cdo/103/2021. Preto svoje závery už len zopakoval. Konštatoval, že súdy nárok neposúdili ako rozporné so zákonom o bankách, ale ako zákonom o bankách predpokladanú pohyblivú zložku mzdy. K tomu doplnil, že aj keby bolo rozhodnutie o odmene v rozpore so zákonom o bankách, tak úkon predstavenstva by zamestnávateľa zaväzoval, keďže podľa § 17 ods. 3 Zákonníka práce neplatnosť nemôže byť na ujmu zamestnancovi, ktorý ju nespôsobil. Dodal, že pravidlá odmeňovania podľa zákona o bankách sa priamo nevzťahujú na vzťah medzi zamestnávateľom a zamestnancom, ale sú určené pre fungovanie bánk. K interným predpisom sťažovateľky o odmeňovaní uviedol, že ukladajú povinnosti zamestnancom rozhodujúcim o odmeňovaní, nie prijímateľom odmien. Preto aj keby bola žalobkyňa s touto smernicou oboznámená, nebola povinná skúmať správnosť výšky odmeny ani postupu jej priznania. Rozhodnutie o odmene bolo podpísané v súlade s § 9 ods. 1 Zákonníka práce. Podľa § 10 ods. 1 Zákonníka práce úkon štatutárneho orgánu zaväzuje zamestnávateľa bez ohľadu na nedodržanie postupu podľa interných pravidiel. Nezaväzoval by ho iba vtedy, ak by zamestnanec vedel alebo musel vedieť o prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu. Keďže nebolo preukázané prekročenie oprávnenia predstavenstva sťažovateľky, nemohla byť preukázaná ani vedomosť žalobkyne.

III.

8. Sťažovateľka najvyššiemu súdu vytýka absenciu náležitého odôvodnenia a nesprávnu aplikáciu hmotnoprávnych predpisov. Poukazuje na to, že v rozpore s vymedzením dovolacieho dôvodu zmätočnosti sa najvyšší súd zamerail iba na to, či krajský súd dostatočne zdôvodnil záver, že nárok nie je v rozpore so zákonom. Odôvodneniu chýba zdôvodnenie právnych záverov najvyššieho súdu, ktorý dovolacie otázky považoval za ustálené vyriešené jedným rozhodnutím. Sťažovateľka poukazuje na to, že najvyšší súd sa nevysporiadal so svojimi rozhodnutiami, ktorými na identicky

odôvodnené dovolania sťažovateľky zrušil odvolacie rozhodnutia o priznaní odmeny pre iných zamestnancov pre nedostatok vysporiadania sa s jej argumentáciou.

9. Sťažovateľka namieta nesprávnosť troch právnych záverov najvyššieho súdu. Prvého, že pravidlá odmeňovania podľa zákona o bankách sa nevzťahujú na vzťah medzi zamestnávateľom a zamestnancom. Argumentuje, prečo nemožno súhlasiť s dôvodmi vyjadrenými v skoršom rozhodnutí, ktorého záver najvyšší súd prevzal. Druhého, že nárok je motivačnou zložkou odmeny, ktorá závisela od plnenia dosahovaných výsledkov podľa § 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách. Poukazuje na obdobné rozhodnutia, v ktorých síce krajský súd posúdil nárok ako motivačnú zložku odmeny podľa zákona o bankách, no podradil ju pod iné formy. Tento podľa sťažovateľky v rozhodovacej praxi nejednoznačný záver opomína zohľadniť, že aj keby mohla žalobkyňa predaj akcií ovplyvniť, tak nadprácu by vykonala pre akcionára, nie pre sťažovateľku. Tretieho, že rozhodnutie predstavenstva o odmene by sťažovateľku zaväzovalo, aj keby bolo v rozpore so zákonom o bankách či internými smernicami. K tomu uviedla, že v zmysle zásady neznalosť zákona neospravedlňuje nemôže žalobkyňa tvrdiť, že nevedela o rozpore nároku so zákonom o bankách.

IV.

10. K neprípustnosti dovolacieho dôvodu zmätočnosti treba uviesť, že z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

11. Pri nedôvodnosti dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenie treba vychádzať z toho, že ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou najmä z toho hľadiska, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené. Ústavný súd preskúmava len to, či zákony neboli vyložené spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07). Rozhodnutie súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti.

12. Nemožno súhlasiť s námietkou, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadala s vadou zmätočnosti. Sťažovateľka tento dovolací dôvod vymedzila príliš všeobecne, keď uviedla len to, že krajský súd neodpovedal na namiatané vady, ktoré mali spočívať v nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení, najmä sa nevyjadril k rozporu nároku

so zákonom o bankách. Z obsahu dovolania je zrejmá len námietka nevysporiadania sa s odvolacou argumentáciou o rozpore nároku so zákonom o bankách. Na túto konkrétne vyjadrenú námietku najvyšší súd reagoval, keď zopakoval konštatovanie krajského súdu, že sťažovateľka v odvolaní podrobnejšie nerozporevala posúdenie nároku ako pohyblivú zložku mzdy podľa § 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách. K tomu možno doplniť, že hoci sťažovateľka v odvolaní tvrdila rozpor nároku so zákonom o bankách, z jej argumentácie nebol zrejmý dôvod tohto rozporu. Argumentácia sťažovateľky smerovala k tomu, že žalobkyňa nemá nárok na odmenu, pretože v pracovnej zmluve nebola dohodnutá pohyblivá zložka mzdy, ale len základná. Na to krajský súd zareagoval konštatovaním, že v časti pohyblivej zložky mzdy možno pracovnú zmluvu uzatvoriť aj konkludentne. Sťažovateľka ani v dovolaní, ani v ústavnej sťažnosti nepoukázala na konkrétne odvolacie argumenty o rozpore nároku so zákonom o bankách, s ktorými sa mali krajský a najvyšší súd opomenúť vysporiadať.

13. Poukaz sťažovateľky na rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými vyhovel jej dovolaniam pre namietané vady nedostatku odôvodnení krajských súdov, svedčí o tom, že identicky formuluje odvolacie a dovolacie námietky bez zohľadnenia, že ňou napadnuté rozhodnutia nevychádzajú z totožnosti všetkých skutkových okolností, a nie sú odôvodnené identicky, hoc závery súdov vyústili do totožného výsledku sporu. K námietke sťažovateľky, že sa najvyšší súd nevysporiadal s týmito rozhodnutiami, treba uviesť, že v dovolaní na žiadne z týchto rozhodnutí nepoukázala a ani netvrdila, že pri identicky odôvodnených dovolaniach napadnutých rozhodnutiach najvyšší súd z rovnakých dôvodov námietkam zmätočnosti vyhovel. K tomu možno doplniť, že vo veci sťažovateľky krajský súd zrušil prvý rozsudok okresného súdu práve pre nedostatok vysporiadania sa s jej argumentáciou o rozpore nároku so zákonom o bankách a s dobrými mravmi.

14. Tvrdenie sťažovateľky, že najvyšší súd dovolacie otázky považoval za ustálené vyriešené jedným rozhodnutím, z jeho odôvodnenia nevyplýva. Najvyšší súd dovolanie v časti nesprávneho právneho posúdenia vecne prejednal nielen strohým odkazom na existenciu predchádzajúceho rozhodnutia. Sťažovateľka do prvej, aj druhej dovolacej otázky zakomponovala predpoklady – rozpor so zákonom o bankách a internými smernicami, ktoré súdy nekonštatovali a dôvody ktorého jasne a zrozumiteľne nesformulovala ani v odvolacej, ani v dovolacej argumentácii. Pre právne závery okresného a krajského súdu o tom, kto v mene sťažovateľky robí pracovnoprávne úkony a kedy ju tieto úkony nezaväzujú, nebol rozhodujúci sťažovateľkou tvrdý rozpor. Napriek tomu najvyšší súd zodpovedal dovolacie otázky sťažovateľky a zdôvodnil záver, že aj keby bol tento rozpor daný, bolo by rozhodnutie pre ňu záväzné a nemenil by nič na vecnej správnosti rozhodnutia o žalobe. Uviedol, prečo pravidlá odmeňovania podľa zákona o bankách nedopadajú priamo na vzťah zamestnávateľ a zamestnanec. Záver, že aj keby bolo rozhodnutie o odmene neplatné pre rozpor so zákonom, tak by táto neplatnosť nemohla byť na ujmu žalobkyňi, podporil ustanovením Zákonníka práce. Zrozumiteľne a racionálne sa vysporiadal s tým, prečo smernica o odmeňovaní nezaväzovala žalobkyňu ako prijímateľku odmeny. Preto nemožno súhlasiť s námietkou, že najvyšší súd nezdôvodnil právne závery.

15. Sťažovateľkou namietaná nesprávnosť právneho záveru, že pravidlá odmeňovania sa nevzťahujú na vzťah zamestnávateľa a zamestnanca v kontexte záveru, že aj pre rozpor s týmito pravidlami neplatným úkonom by bola sťažovateľka viazaná, je bez významu k výsledku sporu. Najvyšší súd nad rámec v obsahu dovolania nenamietanej nemožnosti aplikácie zákona o bankách na vzťah medzi sťažovateľkou a žalobkyňou prevzal záver z rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/103/2021 o tom, že pravidlá odmeňovania sa neaplikujú priamo na pracovnoprávny vzťah medzi bankou

a zamestnancami. Tomuto záveru v namietanom rozhodnutí chýba prevzatie časti odôvodnenia z rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/103/2021, ktorá mu predchádzala. Tento záver je len reakciou na textovú formuláciu dovolacej otázky sťažovateľky, v ktorej doslovne odkazuje na verejnoprávne predpisy vzťahujúce sa na výkon práce zamestnanca. K tomu najvyšší súd v časti neprevzatej do namietaného rozsudku uviedol, že až z argumentácie je zrejmé, že sťažovateľka týmto predpisom myslela zákon o bankách. Z toho potom vyvodil pre právne posúdenie veci nerozhodujúcu odpoveď, že zákon o bankách nie je predpis, ktorý sa vzťahuje na výkon práce zamestnanca.

16. K namietanej nesprávnosti právneho záveru najvyššieho súdu, že nárok je odmenou podľa § 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách, treba uviesť, že posudzovanie nároku ako motivačnej zložky odmeny nebolo predmetom dovolacieho prieskumu. Sťažovateľka dovoláciu argumentáciu založila na tom, že nárok je v rozpore so zákonom o bankách, a nie na tom, že mal byť posúdený ako iná zákonom o bankách predpokladaná forma motivačnej odmeny. Potreba preskúmať správnosť posúdenia nároku ako odmeny podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona o bankách najvyšším súdom z dovolania nevyplývala. Preto nemohol najvyšší súd pri právnej kvalifikácii nároku opomenúť zohľadniť skutkové okolnosti dôležité pre jeho aplikáciu. K namietanej nesprávnosti záveru, že rozhodnutie o odmene by sťažovateľku zaväzovalo aj keby bolo v rozpore so zákonom či smernicami, treba uviesť, že v tejto časti absentuje vecná a na úvahy najvyššieho súdu, ktorého ho k tomuto záveru viedli, nadväzujúca argumentácia, prečo je tento záver nesprávny. K tomu sťažovateľka uviedla len to, že žalobkyňa nemôže tvrdiť, že o rozpore so zákonom, ktorého nezistenie súdmi sťažovateľka opomína zohľadniť, nevedela.

17. Najvyšší súd pri dovolacom dôvode zmätočnosti reagoval na jedinú v dovolaní konkrétne vymedzenú námietku nedostatku vysporiadania sa s argumentáciou o rozpore nároku so zákonom o bankách. Záver najvyššieho súdu o dostatočnosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je mylný, keď krajský súd v súlade s obsahom odvolania uviedol, že sťažovateľka konkrétny rozpor nenamietala. Najvyšší súd neposudzoval prípustnosť dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia formalisticky, keď z všeobecnej a na závery súdov nereflektujúcej argumentácie vyabstrahoval podstatu úvah, ktorými sa sťažovateľka snažila spochybniť vecnú správnosť rozhodnutí. Zodpovedal dovolacie otázky sťažovateľky, hoci na ňou vymedzenej formulácii otázok krajský súd nezaložil svoje rozhodnutie. Právne závery najvyššieho súdu sú racionálne zdôvodnené jasnou a výslovnou úpravou podľa Zákonníka práce a prosté zjavného omylu. Preto namietaným rozsudkom najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. To vylučuje porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2024

Robert Šorl
predseda senátu